

ΠΙΟ ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ

Ἡ ἡμέρα εἶταν ὥραία, ὁ οὐρανὸς καθαρὸς. Πάνω ὅμως στὸν Ὑμηττὸ σύννεφα ἄσπρη εἶταν ξαπλωμένα καὶ φεύγανε σιγὰ, ἀργά, μὲ τὴ ράχη τους φωτισμένη δυνατὰ ἀπ' τὸν ἥλιο.

Ἄνθρωποι ἔζωναν κάτω τοὺς λόφους. Καὶ ἡ χλόη ἀπλωνόταν ἀργυροπράσινη, γύρω μας..

Καθισμένοι πάνω σὲ ἀγκωνάρια χυμένα ἔξω ἀπὸ μιὰ οἰκοδομή, ἀπολαμβάναμε τὴν ὥραία μέρα, τὸ λαμπρὸ τοῦ ἡλίου. Κοντὰ μας, πρὶν περὰ λίγο ἀπὸ μᾶς, παιδιὰ μικρὰ παίζανε.

Καεὶς μας δὲν ἐπρόσεχε σαυτὰ, στὰ παιχνίδια τους. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἓνα κλάμμα παιδιοῦ δυνατὸ, σπαραχτικὸ, μᾶς ἔκανε νὰ τιναχτοῦμε ταραγμένοι καὶ νὰ ρωτήσουμε τί συνέβαινε.

Εἶδαμε ἓνα παιδάκι νὰ κλαίει περικυκλωμένο ἀπ' τὰλλα. Πιὸ πέρα, λίγα βήματα, ἓνας ψηλὸς ἄντρας ἔφευγε σιγὰ στηριγμένος σ' ἓνα χοντρὸ ραβδί σὰ νὰ τὸν πονοῦσαν, ἢ νὰ πασχε ἀπ' τὰ πόδια του...

— Μὰ τί εἶναι; ρωτήσαμε, τί ἔπαθε τὸ μικρό;

— Νὰ αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ πάει πέρα, μὲ τὴ μαγκούρα, τὸ χτύπησε, τοῦδωσε μιὰ στὰ μοῦτρα!.. Ἐλάτε νὰ δεῖτε!.. Τοῦ μᾶτωσε τὰ δόντια κατ' τὴ μύτη!..

— Μὰ γιατί! ἔτσι στὰ καλακαθούμενα; ρωτήσαμε.

— Ὅχι, στὰ καλακαθούμενα, τὸν ἔκανε πῶς πάει, κι αὐτὸς τὸδε καὶ τὸ χτύπησε.

— Ἀ, ἔτσι;..

Κάτι εἶπαμε δικαιολογώντας τὸν ψηλὸ ἄνθρωπο, καὶ θελήσαμε ἔπειτα, νὰ ποῦμε ἄλλα πράγματα. Ἀλλ' ὁ φίλός μας ὁ Στράτης δὲ μᾶς ἄφησε...

— Γιὰ νὰκούστετε, μᾶς εἶπε, μιὰ ἱστορία, ἡ ἓνα ἐπεισόδιο ἐνὸς σκύλου! Μοῦ τὸ θύμῃς ἡ διαγωγὴ αὐτουνοῦ ἐκεῖ, τοῦ γίγαντα ἀνθρώπου!..

Καὶ μᾶς ἔδειξε τὸν ψηλὸ ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθεῖ κ' ἐτοιμαζότανε νὰ χαθεῖ πίσω ἀπὸ κάτι μάντρες.

— Στὸ σπίτι μας, ἄρχισε νὰ λέει ὁ Στράτης, ὅταν εἰμounα νέος... τί νέος!.. παιδί... εἶχαμε ἓνα σκύλο, ποὺ τὸν εἶχαμε βγάλει Κέρβερο. Ὁ Κέρβερος αὐτὸς εἶτανε μαῦρος καὶ ἄσπρος καὶ ἀρκετὰ μεγαλόσωμος. Εἶχε ἓνα κομμάτι οὐρᾶς μόνο, καὶ τὸ κρατοῦσε ὀρθιο σὰ δάχτυλο μαθητῆ, ποὺ ζητᾶ κάτι ἀπ' τὸ δάσκαλο. Δυνατὸς ὅσο παίρνει. Τρομο-

κρατούσε τὰ σκυλιὰ τῆς γειτονιάς. Καὶ τὸνομά του θάχε τρέξει, καὶ στὶς ἄλλες γειτονιές, ἢ καλύτερα αὐτὸς θάχε τρέξει, γιατί ὅπου περνοῦσαμε τὰ σκυλιὰ χαμήλωναν μπροστὰ του τὶς οὐρὲς τους σὰ νικητῆς-νοὶ τῇ σημαίᾳ τους.

Εἶχε ὅμως, κῆνα ἄλλο ὁ Κέρβερος. Δὲ μπορούσες, ὅταν εἶταν ἐμπρός, νὰ βάλεις χέρι σὲ δικό του, νὰ τὸν χτυπήσεις ! .

Θὰ ὀρμούσε μὲ μιὰς ἐπάνω σου, καὶ δύσκολα θὰ ξεμπερδεύες. Καὶ ἂν εἰσυνα μεγάλος, θὰ τὴν πάθαινες, ὅπως τὴν ἔπαθε κάποιος, ποὺ θέλησε νὰ δαίρει ἓνα ἀδελφάκι μου, θάμπηγε τὰ δόντια του στὸ κρέας σου καὶ θὰ τραβοῦσες τὸ διάολο σου νὰ γλυτώσεις ! Ἄν πάλι, εἰσυνα μικρός, θὰ σέκανε νὰ παρουσιαστῇς στοὺς δρόμους σὰν τὸν Ἀδάμ, καὶ δίχως μάλιστα, νάχεις γιὰ νὰ σπεπάζεσαι λίγο, τὰ φύλλα τῆς σύκας.

Μιὰ μέρα συνόδευε τὸν πατέρα μου. Καὶ τὸν συνόδευε μὲ τὸ ἔτσι θέλω. Αὐτὸ τῶκανε συχνά, τὸν πηγαινέσαμε τὸ κατὰσχημά του, τὸν ἄφινε ἐκεῖ, κέπειτα γύριζε πίσω, στὸ σπίτι. Καὶ βάδιζε πάντα ἐμπρός σὰν πρόσκοπος μὲ τὴν οὐρά του τὴν κομμένη, ὀψωμένη σὰν κοντάρι σημαίας.

Ἔτσι πηγαινέσαν κι αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Αὐτὸς ἐμπρός, καὶ πίσω ὁ πατέρας μου. Κάποτε γύριζε καὶ κοίταζε τὸν πατέρα μου, νὰ δεῖ τί γίνεται, ἂν πηγαίνει κοντὰ του.

Δὲν εἶχανε ἀπομακρυνεῖ πολὺ, ἀπ' τὸ σπίτι μας, κ' ἓνα σκυλάκι μικροσκοπικό, ποὺ στεκόταν ἔξω ἀπὸ ἓνα καφενεῖο, μόλις εἶδε τὸν Κέρβερο τοῦ ρίχνεται καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν γαυγίζει. Ὁ Κέρβερος, τῇ δουλιᾷ του, τὸ δρόμο του, χωρὶς νὰ κάνει ὅτι ἀκούει, ἢ τὸ βλέπει. Ἀλλὰ καὶ τὸ σκυλάκι ἐκεῖ, νὰ τὸν ἀκολουθεῖ γαυγίζοντας μὲ μανία καὶ κοντὰ στὰ πόδια του. Ὁ Κέρβερος τίποτα, τὸ δρόμο του.

Προχώρησαν ἀρκετά. Πέρασαν ἓνα δρόμο, ἄλλον, τὸ σκυλάκι δὲν ἔφυγε, ἀλλ' ἐκεῖ πίσω ἀπ' τὸν Κέρβερο, κοντὰ του, καὶ νὰ γαυγίζει.

Ξαφνικὰ σὲ μιὰ πλατεία, ὁ Κέρβερος στάθηκε ἀπότομα, καὶ ὀψωσε τὸνα του πῶδι, τὸ πισινό . . Καὶ τί ἔγινε τότε ; Τίναγμα θερμοῦ νεροῦ λούζει τὸ σκυλάκι καὶ τὸ κάνει νὰ φύγει δρομαῖο σὰ νάχε πάθει τρομερὸ πανικό ! . .